

**ΠΡΟΣ: Τον Πρόεδρο του εν Αθήναις
Συλλόγου Μουσικοφίλων Κωνσταντινουπόλεως**

Κύριε Πρόεδρε,

Θα αναφερθώ δι' ολίγων στην παρέμβαση του κ.Δαβέρου.

1. Η πανούκλα είναι αιτία λοιμού. Αλλά ο κάθε λοιμός δεν είναι πανούκλα. Υπάρχουν και άλλοι λοιμοί με ηπιώτερη μεταδοτικότητα. Άγνωστον τις ο λοιμός ο οποίος αφήρπασε τον Πέτρον. Μέχρι σήμερα η βιβλιογραφία δεν αναφέρει λοιμόν εξ' έρωτος.

Ετσι μιλώντας πάντα με βάση το νόμο των πιθανοτήτων ο κ.Δαβέρος θέλει «οι Ορθόδοξοι συμπατριώτες του Πέτρου να εγκαταλείπουν τον νεκρόν του Πέτρου, να κηδεύεται ούτος το πολύ, πολύ παρουσία των δερβίσηδων», οι οποίοι μάλλον του πέταξαν έντρομοι το νεύ από μακριά δίκην ακοντίου. Δεν γνωρίζω αν η περιγραφή του Παπαδόπουλου είναι φανταστική αλλά φανταστική είναι και εκείνη του κ.Δαβέρου. Ούτως εμφανίζει την ομογένεια του τότε δειλούς, τους δε δερβίσας ατρόμητους ακόμη και για τα μικρόβια.

Οι υπάρχουσες μαρτυρίες λέγουν ότι ο Πέτρος ετάφη εις το νεκροταφείον των ορθοδόξων τα δε οστά του φυλάσσονται εκκλησιαστικώς. Γράφει περί αυτού ο Κυριακός Φιλοξένης εις το από 1859 Θεωρητικόν Στοιχειώδες της Μουσικής (σελ. 201-202) (βλέπε κατωτέρω).

2. Δεν θα ήθελα να αναφερθώ εις τα περί καρυδίων, μετανοίας, ύβρεως κατά την αρχαιοελληνική έννοια διότι κινδυνεύω να παρεκτρατώ εις ύβρεις κατά την νεοελληνική έννοιαν.
3. Σχετικά με τον «Ανδρέα» αισθάνομαι αμηχανία καθόσον ο επιστολογράφος βρίσκει ότι δεν στηρίζεται πουθενά. Μήπως όμως το ίδιο δεν ισχύει και τις πολλές δικές του υποθέσεις καθώς και τις πάμπολλες του κ.καθηγητού.
4. Προσπάθησα να βρω συναρπαστικές δερβίσηκες ιστορίες στα γραπτά του κ.καθηγητού και δεν βρήκα καμμιά. Τώρα γιατί οι δερβίσαι σκάλισαν το όνομα του Πέτρου στο Μαυσωλείο του Τεκκέ και περί Ιερού Βιβλίου τους όταν ξαναπάω στην Πόλη θα ρωτήσω τους δερβίσηδες και θα σας πω.

Φαίνεται ότι υπήρξε δάσκαλός τους και γι' αυτό σκάλισαν το όνομά του. Ήταν ένας μεγάλος δάσκαλος τουλάχιστον έτσι φαίνεται ότι πίστευαν και οι δερβίσες.

Το τι θα ειπεί «Καρά» το γνωρίζομεν παιδιόθεν και δεν χρειάζεται να ανατρέξομεν στον Redhouse. Συνέπεσε οι Τούρκοι να το δίνουν σε κάποιους που μόνο ξανθοί δεν ήταν. Ουδέν ειρωνικό σχόλιο για τον Καρά έκανα. Έκανα μια υπόθεσιν «μουσικολογικού τύπου» σαν αυτές του κ.καθηγητή.

Ο κ.Δαβέρος πρέπει να γνωρίζει ότι ο ίδιος σεβασμός περί του οποίου κόπτεται δια τον νεκρόν Καρά πρέπει να επιδεικνύεται και προς τον ένδοξον νεκρόν Πέτρου του Πελοποννησίου.

Αν ο κος Δαβέρος θεωρεί το ύφος μου απαράδεκτο τον πληροφορώ ότι η υπομονή όταν τα παραμύθια επιστημονοποιούνται εξαντλείται. Και η δική μου εξαντλήθηκε προ πολλού.

Αν ο οιοσδήποτε δεν προσκομίσει ακράδαντα στοιχεία μαρτυρούντα ότι ο Πέτρος υπήρξε δερβίσης πιστεύω κύριε πρόεδρε ότι δεν πρέπει να ληφθεί του λοιπού στα σοβαρά και να εμφανιστεί στη σελίδα σας.

Με τιμή

Κ.Χ.ΖΑΡΑΚΟΒΙΤΗΣ
Δρ. Φυτοπαθολόγος

Υ.Γ. Νεώτερα στοιχεία μαρτυρούν ότι ίσως μπορεί πιθανότατα ο Πέτρος απεβίωσε συνεπεία λοιμού μεταδοτικής λύσσας μετά από δάγκωμα αρμένισσας μαϊμούς.

Απόσπασμα από Θεωρητικόν Στοιχειώδους Μουσικής σελ.201-202
Κυριακού Φιλοξένου Κωνσταντινούπολη 1859.

---

* αλλά δεν εφυλάχθη η τάξις αύτη, διότι δια μεσιτείας ισχυροτέρων (περί τούτου αναφέρει πλατύτερον Χρύσανθος Προύσης, εις τα ονόματα των ενδόξων μουσικών ίδε Μ.Θεωρητικόν), εγένετο Λαμπαδάριος ο έξαρχος

των μουσικών, ο κεκτημένος την δύναμιν του μελοποιείν, και τη δεξιότητα του γράφειν εκ πρώτης ακοής τα δυσκολώτατα μέλη, και την τέχνην του κλέπτειν τα ψαλλόμενα άσματα παρά διαφόρων εθνών (παρ'ων και εκαλείτο Χότζας: Διδάσκαλος), ο οξυγράφος κάλαμος πάσης Εκκλησιαστικής και εξωτερικής μελοποιίας ο της Μουσικής Μέγας Διδάσκαλος, και αδαμάντινος Πέτρος ο Πελοποννήσιος. Μετ'ου πολύν δε καιρόν αποθανών (κατά το 1777) κατέλιπε αθάνατον όνομα ο αξιύμνητος ούτος Ανήρ ο παρά τοις Οθωμανοίς χιρσίζ Πέτρος επικαλούμενος (κλέπτης, διότι οποιονδήποτε άσμα νέον μελοποιημένον κατά τους τουρκικούς ρυθμούς ήκουεν, ευθύς δια γραφής το έκλεπτεν). Ο δε Πρωτοψάλτης Ιάκωβος εκτιμών την μουσικήν εμπειρίαν και τέχνην και το σπάνιον αντιληπτικόν του ανδρός, εποίησεν αυτώ το επόμενον επιτύμβιον.

Την ηδύφωνον Μουσικής αηδόνα,
Ασματικόν τέττιγα της Εκκλησίας,
Τον Μουσικόν νουν, ον εγνώρισε τέχνη,
Άλλον μελωδόν Λαμπαδάριον Πέτρον.

.....
.....

1788

Σημ. Θεοδώρου Αριστοκλέους. Εστι μεν τεθαμμένος ο αείμνηστος ούτος Πέτρος ο Λαμπαδάριος εν τω έξω της Χαρσίας πύλης (εγρί-Καπού) Κοινοταφείω των Ορθοδόξων πλαξ δε η καλύπτουσα τον νεκρόν αυτου, εφ ης το επίγραμμα ην γεγραμμένον, μέχρι μεν τινός εσώζετο εκεί, ην ο εμός προστάτης και Κηδεμών, ο από Σιναίου Οικουμενικός Πατριάρχης αοίδιμος Κωνσταντίος Α'. ο Βυζάντιος, παις έτι , ως μοι έλεγε, το δωδέκατον μόλις άγων έτος της ηλικίας, και είδε και ανέγνω, αλλ' ύστερον απώλετο αύτη, αμελεία, ή μάλλον κλοπή των αυτόθι νεκροθαπτών. Το δ'επίγραμμα έστι μεν κατά μέτρον ιαμβικόν, αλλ' ημάρτηται κατά τον χρόνον εν τισι συλλαβαίς προς δε και ο νους αυτου ατέλής, ως μη έχων απόδοσιν. Και είχομεν αν εντελής το επίγραμμα είπερ εσώζετο η πλαξ, επειδή όμως απώλετο και τοι πολλάκις έπειτα αναζητήσαντος του Κωνσταντίου και μη ευρόντος αυτήν, χάρις πάλιν αυτώ τω αιμνείστω Σοφωτάτω Πατριάρχη, ος τις έσωσεν ημίν τους τέσσαρας τούτους στίχους, παιδιόθεν δια μνήμης έχων αυτους.».